सर्गः ३ रघुर्भृशं वक्षसि तेन ताडितः पपात भूमौ सह सैनिकाश्रुभिः। निमेषमात्रादवधूय तद्व्यथां सहोत्थितः सैनिकहर्षनिस्वनैः ॥ ६१ ॥ तथापि शस्त्रव्यवहारनिष्ठुरे विपक्षभावे चिरमस्य तस्थुषः। तुतोष वीर्यातिशयेन वृत्रहा पदं हि सर्वत्र गुणै र्निधीयते ॥ ६२ ॥ असह्यमद्रिष्वपि सारवत्तया न मे त्वदन्येन विसोढुमायुधं। अवेहि मां प्रीतमृते तुरङ्गमात् वरं वृणीष्वेति तमाह वासवः ॥ ६३ ॥

रघुरिति। रघुः वक्षसि अत्यर्थं तेन वज्रेण ताडितः सन् भूमौ पपात कैः सह सैनिकानां नेत्रस्य जलैः सह पुनः स रघुः सैनिकानां हर्षशब्दैः सह उत्थितः किंकृत्वा निमेष मात्रात् वज्रस्य व्यथां अवधूय तिरस्कृत्य ॥ ६१ ॥ तथेति। इन्द्रः अस्य रघोः वीर्य्यस्य पराक्रमस्य आधिक्येन तुतोष सन्तोषं प्राप किं° रघोः वज्रकालं विपक्षभावे शत्रुत्वे स्थितस्य यद्यपि शस्त्राणां व्यवहारे निष्ठुरेऽपि शत्रुत्वे तथापि पराक्रमस्याधिक्येन इन्द्रः तुतोष यतः सर्वत्र शत्रौ मित्रेच गुणैः पदं स्थानं क्रियते अर्प्यतइति भावः ॥ ६२ ॥ असह्यमिति। हे रघो तुरङ्गमात् अश्वात् ऋते विना मत्तः सकाशात् वरं वृणीष्व इति रघुं प्रति इन्द्रः आह पुनः हे रघो मां सन्तुष्टं त्वं जानीहि यतः मम वज्रं त्वत्तोऽन्येन सोढुं न शक्यते किं° वज्रं सारवत्तया दृढतया अद्रिष्वपि पर्व्वतेष्वपि असह्यं ॥ ६३ ॥